

T. Alkotmánybíróság!

1130. bejt

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV / 1138 - 0 / 2013
Érkezett:	2013 JÚL 19.

31

A PKKB 101-4.Vh 19440/2009. sz. ügyében született I. foku végzést jóváhagyó 43. Pkf. 630.030/2013/3. sz. végzés Alaptörvényt (At) sértő, ezért **kérem, hogy az At 24. cikk (2) d.) alapján** eljárva, azt a 24. cikk (3) b.) alapján **semmisítsék meg**, kimondva, hogy a határozat ellentétes volt az At megsértett helyeivel (R (2), XXIV. Cikk (1), XXVIII. Cikk (1)), a Pp. 3. §-ával és az 1994. évi LIII. törvény (Vht) rendelkezéseivel, valamint az azt mindenkire kötelezően értelmező 539/D/2005. AB határozattal.

Kötelezzék továbbá a bíróságot, hogy az ügy elbírálásakor hatályban volt 1994. évi LIII. törvény 6. § (1) és (3) bek. következtében alkalmazandó 211. § (1) bekezdése alapján, az 539/D/2005. AB határozattal már jogerősen elbírált módon **vonják vissza a jogszabálysértően kiállított végrehajtási lapot**, rendelkezzenek a végrehajtási díj és egyéb költségelemek végrehajtást kérő általi megfizetéséről és részemre való visszatérítéséről kamataival együtt.

A végrehajtást kérő [REDACTED] Társasház előtt – mint azt az első foku bíróság számára is bejelentettem még 2013. február 7-én, de a PKKB nem továbbította ezt a beadványt a másodfokra; a kivonat azonban megtalálható az iratok között – ismert volt az, hogy pénzforgalmi bankszámlával rendelkezem.

A határozat szerint viszont nem volt pénzforgalmi bankszámlám sem, mert a NAV egy téves és maga által is visszavont tájékoztatása szerint nem tartottak nyilván ilyen számlát. A NAV e téves igazolását visszavonó és a tényleges adatot tartalmazó tájékoztatásában foglaltakról, amely szerint 1993. július 1. napja óta van pénzforgalmi bankszámlám, a bíróság szerint "a végrehajtást kérőnek nem kellett tudomással lennie".

A 2007-es utalásról, amely erről a bankszámláról érkezett, azonban igen. Ahogy arról is volt tudomása a Társasháznak, hogy ügyvéd vagyok és a Társasházat is hozzám hasonlóan egyéni ügyvéd képviselte, aki előtt ez a tény szintén nem volt titok, s így az sem, hogy az ügyvédnek kell pénzforgalmi bankszámla. A Pp. 163. § (3) bekezdését is megsértette az eljárás, amely által a XIV. cikk (1)-et és XXVIII. cikk (1)-et feltétlenül megsértette.

A bíróság szerint sem volt ugyan "aggálymentes" az eljárás, de mivel nem nyert bizonyítást a bíróság szerint, hogy volt pénzforgalmi bankszámlám – ügyvéd vagyok a bíróság által is ismert 22 éve, s kötelező a pénzforgalmi bankszámla fenntartása -, így az azonnali megbízás eredményesen (?) nem lett volna megvalósítható és a "végrehajtást kérő formai jogsértése ellenére a végrehajtási lap visszavonása nem volt indokolt". E formai jogsértés része volt a jogerős határozat szerint az is, hogy a teljesítési határidő lejárta előtt kérte a végrehajtást a Társasház, közben pedig megkapta a fizetésemet.

A Vht 6. § (1) azonban úgy rendelkezik, hogy: "A pénzforgalmi úton érvényesíthető – e törvényben említett – pénzkövetelést azonnali beszedési megbízással *kell* behajtani; bírósági végrehajtásnak *akkor van helye, ha az azonnali beszedési megbízás nem vezetett eredményre.*" Az inkasszó eredménye lehet nemleges is, de azt is be kell a bíróság számára jelenteni a Vht 6. § (3) szerint. Ez nem történt meg és ezt a bíróság figyelmen kívül hagyta, megsértve ezzel a XIV. cikk (1)-et és a XXVIII. cikk (1)-et.

Az inkasszózás tehát végrehajtás előtti eljárás, amelynek hiányában vagy elmulasztása miatt nem kezdeményezhető végrehajtás. A Vht. 6. § (2) bekezdése további feltételek is támaszt:

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
TÁJÉKOZTATÓ IRODA	
ÜGYSZÁM: 1138-0/2013	
KEZDŐIRATON: []	
ERKEZÉS MÓDJA: POSTÁN / E-MAILLEN / GYÚJTÓLADÁRA / SZEMÉLYESEN / FAXON	
ERK.: 2013.08.26	
MELLÉKLET: 3 KÖZTÜK: []	
ÜGYSZÁM: []	
UTÓIRATON: []	

B

- "Pénzforgalmi úton lehet behajtani e törvényben említett pénzkövetelést, ha a) a jogosult – a lakás-előtakarékossági számla kivételével – bankszámlával, a kötelezett pedig pénzforgalmi bankszámlával rendelkezik..." Ha a kötelezettnek van pénzforgalmi bankszámlája, akkor az inkasszó kötelessége a jogosultnak, amelynek szintén van bankszámlája (társasház).

A bíróság a jogszabály kirívóan téves és okszerűtlen értelmezésével döntött, megsértve ezzel a XIV. cikk (1)-et és a XXVIII. cikk (1)-et . Nem kétségesen kellett inkasszózni, nem kétségesen nem tett eleget a végrehajtást kérő e kötelezettségének, nem kétségesen nem nyilatkozott arról, hogy inkasszózott és nem kétségesen mindezek ellenére elrendelte a bíróság a végrehajtást – jogellenesen.

Az inkasszózás személyi köréről, annak homogenitásáról az Alkotmánybíróság 539/D/2005 AB határozata (amelyre, mint a bíróságot kötelező határozatra, hivatkoztam kérelmemben is, a bíróság azonban az őt kötelező döntést figyelmen kívül hagyta) így rendelkezett: "Való igaz, hogy a bírósági végrehajtás megindításának feltételei annyiban eltérőek, hogy pénzkövetelés esetén a Vht 6. § (1) bekezdése *a bírósági végrehajtás megindításának feltételül szabja az inkasszós eljárás megkísérlését.*" Az eljáró bíróság megállapította, hogy a végrehajtást kérő nem tett eleget inkasszózási kötelezettségének, de a bíróság szerint, a jogszabállyal az és az AB határozattal szemben - nem is kellett.

Továbbá a jogerős végzés azt is megállapította: a végrehajtás befejeződött "így a végrehajtási lap már nem visszavonható." A Vht 211. § (1) bek. azonban mást mond: "Ha a bíróság a végrehajtási lapot a törvény megsértésével állította ki, *a végrehajtási lapot vissza kell vonni.*" A 212. § (1) pedig akként rendelkezik, hogy: "A végrehajtást elrendelő bíróság a végrehajtási lap visszavonását, illetőleg a végrehajtási záradék törlését bármelyik fél kérelmére, a végrehajtó jelentése alapján vagy saját kezdeményezéséből végzéssel *bármikor* elrendelheti." A "bármikor" jelentése: akár a végrehajtás befejezése után is, mivel a végrehajtási lapot a törvény megsértésével állították ki és így semmis! Ezzel is megsértette a végzés a XIV. cikk (1)-et, a XXVIII. cikk (1)-et (meg természetesen a Pp-t is, amelyet a Vht által nem szabályozott eljárási kérdésekben alkalmazni kell).

Az 539/D/2005 AB határozatban az inkasszó és a végrehajtási eljárás közötti, a Vht-ban is félreértelmezhetetlenül leírt viszony egyértelműen rendezést nyert: „Az azonnali beszédési megbízás a bírósági végrehajtást megelőző behajtás; ha eredménnyel jár, a követelés teljesítettnek tekintendő, a bírósági végrehajtás nem indítható meg. A követelés kétszeres beszédésének elkerülését szolgálja a Vht. 6. § (3) bekezdésének d) pontja, amely előírja, hogy *a végrehajtás kezdeményezésekor igazolni kell az inkasszó eredményét* (III.2. utolsó bekezdés)."

Egyértelmű, világos: aki a kötelező azonnali beszédési megbízási eljárást nem hajtotta végre és nyilatkozatot sem adott erre vonatkozóan, az nem tett eleget a Vht-ban foglalt kötelezettségeinek és nem jogosult arra, hogy végrehajtási eljárást indíthasson. A beszédési megbízás, illetve annak eredménytelenségéről való hitelezői nyilatkozat nélkül nem lehetséges a végrehajtás.

Esetemben a végrehajtási lap kiállítása tehát Alaptörvényt sértő módon és ezzel jogsértően történt.

A végrehajtást kérő nem igazolta az inkasszó eredményét (mivel nem volt inkasszó), emiatt pedig, helyreállítva az Alaptörvény szerinti jogállamiságot (ami a jog uralmát jelenti és ennyiben a jelen ügyben alkalmazandó, mivel éppen a tételes jog uralmával szemben a tételes jog ellenes jogalkalmazás kérdése merül fel), és a mindenkire kötelező jogszabály elvét, a bíróságnak vissza

Kellett volna vonnia a jogsértően kibocsátott végrehajtási lapot, miután hitelt érdemlően, teljes bizonyító erejű magánokiratokkal igazoltam, hogy rendelkeztem az adott időben pénzforgalmi bankszámlával. Mivel nem így járt el a XIV. cikk (1)-et és a XXVIII. cikk (1)-et feltétlenül megsértette.

Az Alkotmánybíróság határozata mindenkit kötelez, még az Alkotmánybíróságot saját magát is. Az inkasszózó és az inkasszózandó személyek körének meghatározásakor, az inkasszó és a végrehajtási eljárás közötti kapcsolatról már res iudicata van, amelyet a végzést hozó bíróság megszegett és áttört. Ezzel az Alaptörvény XV. Cikk (2) bek.-et is megsértette és beleütközött a hátrányos megkülönböztetés, a diszkrimináció tilalmába is, de a XIV. cikk (1)-et feltétlenül megsértette.

A bíróság, mikor nem a törvény alapján járt el, teljesen figyelmen kívül hagyta a tényeket és a rendelkezésre álló bizonyítékokat, megsértve ezzel Pp. 2. § (1), 3. § (2) és (5) bekezdését és a 221. §-át, és a Vht-t. A jogerős és öt res iudicatáként kötelező alkotmánybírósági határozatot is teljesen figyelmen kívül hagyta. Mi több: szándékosan annak rendelkezései és az öt kötelező, egyértelmű, értelmezést nem igénylő törvényi szabályok, a Vht 6. § rendelkezései ellenében döntött. Ez az érdemi, alaptörvényt, a tisztességes tárgyalás elvét sértő jogalkalmazás, sérti a XIV. cikk (1)-et, XXVIII. cikk (1)-et és rajta keresztül a jogállamiság elvét is.

A 2011. évi CLI. tv. 39. § (1) bek. szerint: "Ha e törvény eltérően nem rendelkezik, az Alkotmánybíróság döntése mindenkire nézve kötelező." Az alkotmányjogi panaszban érintett végzések azonban ezt a jogszabályt is megszegették. A bíróság szerint a fizetési határidőm lejárt előtt és téves összegre kiállított végrehajtási lap alapján kell a végrehajtónak eljárnia, ezért a téves és be nem követelendő összeg után jár számára a végrehajtói díj is. Ez kifejezetten *hátrányos megkülönböztetés, s a tulajdon is sértő*.

A jogerős végzés "mellőzte" az I. fokú határozat azon részét, amely a végrehajtói költség visszafizetéséről rendelkezett. Tette ezt jogellenesen, mert fellebbezésem (és az ellenkérelem) sem terjedt ki erre. A Pp. 253. § (3) bek. szerint: "A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és a fellebbezési ellenkérelem *korlátai* között (247. §) változtathatja meg..." Így a bíróság *túllépte a hatáskörét*, ahogyan a végrehajtási lap ügyében is, s túlterjeszkedett a jogszabályokon, azokat alaptörvényellenesen értelmezve. Ez a XIV. cikk (1) és a XXVIII. cikk (1)-et megsértése.

A jogszabályok kötelező voltának tagadása, a diszkriminációmentesség, a tulajdon sérelme, a jogerő jogállamiságunk alapját képező elvének megsértése és a tisztességtelen eljáráson keresztül az Alkotmánybíróság kötelező döntésének elutasítása megvalósította a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet.

Emiatt tisztelettel kérem, hogy a T. Alkotmánybíróság a 2011. évi CLI. tv. 29. § alapján szíveskedjék az alkotmányjogi panaszt befogadni és megsemmisíteni az Alaptörvényt, különösen annak indoklásunk szerint a XIV. cikk (1), XXVIII. cikk (1)-et sértő, törvényellenes és a jogerőt jogellenesen áttörő végzést.

Budapest, 2013. június 26.

